

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **J. N.**, zastoupen JUDr. Ladislavem Dusilem, advokátem se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 123/36, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** CETIN a. s., se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **II)** EG.D, a. s., se sídlem Lidická 1873/36, Brno, **III)** Obec Dírná, se sídlem Dírná 38, zastoupena JUDr. Vlastimilem Hájkem, advokátem se sídlem Krajinská 224/37, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 5. 2023, č. j. 57 A 15/2022-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Soběslav, odbor životního prostředí, rozhodnutím ze dne 26. 11. 2021, č. j. MS/23776/2021, vydal na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení III) (dále též „stavebník“ nebo „obec“) společné povolení, kterým schválil stavební záměr: „*Vodovodní síť Dírná, Závší, Záříčí a Nová Ves*“ (dále též „vodovod“). Žalobce se domáhal účastenství v uvedeném společném řízení s poukazem na to, že bude dotčen na svém vlastnickém právu budoucím ochranným pásmem vodovodu zasahujícím na jeho pozemky p. č. XA a XB v katastrálním území Z. a dále především proto, že projektová dokumentace nepočítá s tím, aby byl vodovod vybudován blíže k jeho nemovitosti na pozemku p. č. st. XC v témže katastrálním území.

[2] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 7. 2022, č. j. KUJCK 88344/2022, zamítl. Mimo jiné konstatoval, že stavební řízení je ovládáno zásadou dispoziční. Bylo proto na stavebníkovi jakožto žadateli o vydání společného povolení, aby vymezil, v jakém rozsahu má být vodovod realizován. Stavbu nelze nepovolit jen proto, že stavebník nežádal o její provedení v maximálním rozsahu, který územní plán dovoluje. Na povolovací proces pak nemají vliv ani dotační podmínky vztahující se k financování stavby, či změna účelu užívání stavby žalobce na pozemku p. č. st. XC (ze stavby rekreační na rodinný dům). Skutečnost, že vlastníci pozemků nemají stejnou možnost napojení na vodovod, nezakládá diskriminaci.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“) zamítl. K namítaným procesním pochybením žalovaného konstatoval, že zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) výslovně předpokládá, že se pro stavbu vodních děl, včetně vodovodů a kanalizací, vede jedno společné řízení. Žalobce nebyl rovněž zkrácen na svém právu seznámit se s poklady rozhodnutí. Žalovaný mu umožnil seznámit se s dodatkem k projektové dokumentaci k určení ochranného pásma i s žádostí o změnu či potvrzení závazného stanoviska Městského úřadu Soběslav. K věci samé krajský soud uvedl, že není povinností stavebníka, aby vybudoval vodovodní řad ke všem nemovitostem v daném území, přestože to územní plán umožňuje. Rozsah stavby je pouze v dispozici stavebníka a ani územní plán nemohl založit žalobci očekávání, že vodovod povede až do bezprostřední blízkosti jeho nemovitosti. Krajský soud dále konstatoval, že na žalobce nedopadá § 8 odst. 4 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále též „ZVK“), neboť není vlastníkem veřejného vodovodu. Podle § 8 odst. 5 téhož zákona má pak vlastník vodovodu povinnost za stanovených podmínek umožnit odběrateli připojení k vodovodu. Ani toto ustanovení nezakládá uživateli titul k vedení vodovodu bezprostředně k jeho nemovitosti. Z plánovací dokumentace stavby je přitom zřejmé, že vodovod je veden tak, aby bylo technicky možné napojení co největšího počtu obydlí objektů, přičemž záměr nevyklučuje žalobce z možnosti připojení na vodovod. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce diskriminačního postupu vůči žalobci. Účelová změna územního plánu ze strany stavebníka spočívající ve změně zařazení jeho pozemků je totiž z hlediska povolovacího řízení irelevantní. Krajský soud připustil, že žalobce bude mít obtížnější možnost napojení na vodovod s ohledem na vzdálenost jeho nemovitosti od konce nejbližší větve vodovodu, avšak bylo pouze v dispozici stavebníka, jaký rozsah bude plánovaná stavba mít s ohledem na jeho finanční a technické možnosti. Ani z § 11 odst. 1 ZVK pak podle krajského soudu nevyplývá žádná povinnost stavebníka vést vodovod ke každé nemovitosti v daném území.

III.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že krajský soud přecenil dispoziční oprávnění stavebníka k provedení stavby nad právem na rovný přístup k právům. Pokud je stavba

pokračování

hrazena z veřejných prostředků, je dispozitivnost záměru stavebníka omezena zákazem diskriminace a povinností rovného přístupu k vlastníkům nemovitostí v obci a vytvářením rovných podmínek. Jednání stavebníka v samostatné působnosti nemůže vykazovat znaky libovůle či diskriminace na základě osobních vztahů vlastníků nemovitostí k současné politické reprezentaci v obci. Stěžovatel má v katastrálních územích stavebníka řadu nemovitostí, ze kterých platí daň, měl by mít proto stejné podmínky a možnosti k napojení jako ostatní. V situaci, kdy je stavebníkem obec a stavba je financována z veřejných prostředků pro veřejnou potřebu, má podle něj rovný přístup k právům a zákaz diskriminace převážet nad dispozičním oprávněním stavebníka. Nerovné podmínky pro připojení k vodovodu jsou v rozporu s územním plánem. Neobstojí ani poukaz na vzdálenost pozemku stěžovatele a jeho odlehlost, neboť obdobná a obdobně vzdálená stavba je na vodovod připojována (její majitel je v přátelských vztazích k současné politické reprezentaci obce). Domnívá se rovněž, že stavba není v souladu se zásadami územního rozvoje a nemělo o ní být vedeno společné řízení.

[5] V doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 7. 2023 stěžovatel poukazuje na to, že o připojení pozemku usiloval od doby, kdy se o přípravě vodovodu dozvěděl. K tomu připojuje komunikaci se stavebníkem včetně žádosti o poskytnutí informací a odpovědi stavebníka. Dále doplňuje, že stavební úřad povolil změnu jeho stavby před dokončením; původně zamýšlený rekreační dům se tak změnil na rodinný, k čemuž přikládá příslušné rozhodnutí. Poukazuje rovněž na to, že krajský soud zrušil změnu č. 3 územního plánu obce Dírná, přičemž zrušující rozsudek potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 9. 2023, č. j. 2 As 67/2022-42.

[6] V dalším doplnění kasační stížnosti ze dne 31. 10. 2023 stěžovatel sděluje, že získal od pracovníka Městského úřadu v Soběslavi informaci, podle níž dle projektanta nebyl dán žádný technický důvod neprojektovat a nenavrhnout vodovod tak, aby umožnil připojení jeho stavby. Výsledné navržení vodovodu odpovídá výslovnému pokynu stavebníka a jeho starostky. Jde tak o zjevnou diskriminaci. K tomu navrhuje v případě nutnosti doplnit dokazování. Upozorňuje také na obsah koordinovaného stanoviska Městského úřadu v Soběslavi a na pravomocné rozhodnutí žalovaného ve věci povolení změny stěžovatelovy stavby před dokončením.

[7] V doplnění ze dne 5. 3. 2024 stěžovatel poukazuje na usnesení, kterým krajský soud odmítl žalobu stavebníka proti rozhodnutí ve věci povolení změny stavby stěžovatele před dokončením. Zdůrazňuje, že u ostatních stavebních pozemků, včetně nově vytvořených, a u objektu D. mlýna je vodovod přiveden až na jejich hranici.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul své stanovisko k odvolacím námitkám rekapitulovaným v kasační stížnosti. K samotným kasačním námitkám pak akcentoval dispoziční zásadu, která je limitována toliko územně plánovací dokumentací, nikoliv naopak. Uzavřel, že jeho rozhodnutí není nezákonné ani nesprávné. Ve vyjádření k doplnění kasační stížnosti setrval na svých dřívějších závěrech.

[9] Stavebník se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Stěžovatel podle něj jen opakuje námitky, s nimiž se krajský soud logicky a správně vypořádal. Z postoje stěžovatele je evidentní, že sleduje ryze své ekonomické zájmy. Možnost připojit se k vodovodu je mu plně zachována, pouze nemá právo na jeho přivedení do bezprostřední blízkosti jeho nemovitosti. Jedná se o rekreační objekt, u kterého stěžovatel žádá stavební úřad o povolení změny stavby před dokončením. V příslušné žádosti přitom stěžovatel tvrdí, že objekt je i bez vybudovaného vodovodu zásoben pitnou vodou z vlastní studny. Stěžovatel tedy není veden snahou o získání zdroje pitné vody, ale snahou dosáhnout na své straně ekonomického prospěchu.

[10] Ve vyjádření k doplnění kasační stížnosti stavebník odmítá, že by nechal zpracovat projekt stavby tak, aby stěžovatel neměl možnost připojit se k vodovodu. Varianta skutečného provedení vodovodu byla vybrána na základě odborného posudku. Sám stěžovatel jednal s projektantem vodovodu a vymohl si úpravu projektu tak, aby jeho náklady na připojení byly co nejnižší. Je zjevné, že se stěžovatel snaží přenést náklady na připojení své stavby k vodovodu na obec. D. mlýn je prakticky součástí obce, vzdálen 43 m od sousední stavby, zatímco nemovitost stěžovatele se nachází na samotě, 233 m od nejbližší stavby. Pokud chce stěžovatel užívat stavbu na daném pozemku k trvalému bydlení, musí být připraven nést náklady na vybudování přípojky nebo využít jím deklarovaný zdroj pitné vody. Obec se snažila neúspěšně v řízeních upozornit na nevhodnost podmínek stavby stěžovatele pro trvalé bydlení a respektuje, že neuspěla.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] S ohledem na to, jakým způsobem je kasační stížnost formulována, Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla kasační argumentace přípustná, musí stěžovatel reagovat na rozhodnutí krajského soudu a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přitom nejsou přípustné kasační námitky, které se opírají o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V tomto směru podle konstantní judikatury „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49). Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. dále brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování podle odst. 5 tohoto ustanovení nepřihlíží. Připuštění uplatnění skutkových a právních novot v řízení před Nejvyšším správním soudem by fakticky vedlo k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89).

pokračování

[14] S ohledem na právě uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitku o nesouladu stavby se zásadami územního rozvoje (část IV, bod 8 kasační stížnosti) stěžovatel v žádné formě neuplatnil v žalobě. Je proto nepřípustná. Stěžovatel ostatně ani neuvádí, v čem by měl jím toliko obecně namítaný rozpor spočívat. Kasační soud nemohl taktéž přihlížet k novým skutečnostem, které stěžovatel uplatnil v několika doplněních kasační stížnosti. Konkrétně k tomu, že po vydání žalobou napadeného rozhodnutí byla stěžovateli povolena změna jeho stavby před dokončením, k čemuž předložil související rozhodnutí Městského úřadu Soběslav ze dne 13. 6. 2023, žalovaného ze dne 27. 10. 2023 a krajského soudu ze dne 29. 2. 2024. Nutno dodat, že tato skutečnost není z hlediska předmětu nynějšího řízení ani nikterak relevantní. Předmětem tohoto řízení je výlučně posouzení zákonnosti společného povolení, kterým byl schválen stavební záměr (stavba vodovodu). Správní soudy se tak nemohou z podstaty věci zabývat zákonností postupu stavebníka v řízení o změně územního plánu, v řízení o změně stěžovatelovy stavby před dokončením či tím, zda byly dodrženy dotační podmínky.

[15] Jádrem kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele se závěrem krajského soudu, že rozsah stavby vodovodu byl plně v dispozici stavebníka, a správní orgány proto nemohly přistoupit k zamítnutí jeho žádosti o vydání společného povolení stavby vodovodu jen proto, že daný vodovod není veden až do bezprostřední blízkosti nemovitosti stěžovatele (pozemek p. č. st. XC).

[16] Podle plánovací dokumentace má být vodovodní síť vybudována do všech místních částí obce Dírná (Závsí, Záříčí a Nová Ves) s přípravou pro napojení obce Třebějice. V obci Z., kde leží nemovitosti stěžovatele, prochází přívaděč středem obce směrem k Nové Vsi; v obci bude proveden rozvod vodovodní sítě větvemi A, A1, A2, A3 a A4. Vodovodní řad A bude sloužit jako hlavní přívaděč pro všechny dotčené obce (Závsí, Záříčí, Nová Ves a do budoucna Třebějice) s tím, že **v intravilánu obce** budou vedlejší vodovodní řady A1 – A4. Na vodovodní řad A3 **budou napojeny** objekty č. p. XD, XE, XF, XG, XH, XI a **objekt na parcele p. č. st. XC** (nemovitost stěžovatele). Ze správního spisu dále vyplývá, že objekt na parcele p. č. st. XC se nachází mimo intravilán obce, na samotě vzdálené cca 300 metrů jihozápadním směrem od posledních domů v obci.

[17] Podle stěžovatele neměl být stavební záměr schválen proto, že vodovodní řad není přiveden blíže k jeho nemovitosti (zřejmě až na hranici jeho pozemku).

[18] Krajský soud i žalovaný však zcela správně vycházel z toho, že společné řízení je řízení návrhové, které je ovládáno zásadou dispoziční. Je to právě žadatel, který v žádosti o vydání společného povolení navrhuje, v jakém rozsahu má být stavební záměr schválen. To potvrzuje i odborná literatura, např. Průcha, P., Gregorová, J. a kol.: *Stavební zákon - Praktický komentář*. Leges: Praha 2017, přístupný v systému ASPI, podle něhož: „Žadatel je povinen v první řadě vymezit pozemky a stavby, na nichž se má záměr uskutečnit a dále také alespoň základní charakteristikou vymezit požadovaný záměr, uvést jeho rozsah a účel. Tím bude určen předmět společného řízení, o kterém pak bude v řízení jednáno; jedná se o projev tzv. zásady dispoziční. Stavební úřad je takto vymezeným předmětem vázán a nemůže ze své vůle rozhodovat o záměru v jiné než požadované podobě.“ To samozřejmě neznamená, že by stavební úřad neměl důkladně přezkoumat soulad záměru s požadavky vyplývajícími z právních předpisů,

resp. bez vypořádání uplatněných (přípustných) námitek žádosti vyhovět. Pokud se mu jeví žádost jako neúplná, může vyzvat žadatele k jejímu doplnění (upřesnění); pokud žádost nesplňuje zákonné podmínky, zamítne ji. Vyhovět jí může pouze tehdy, pokud jsou splněny zákonné podmínky pro schválení záměru. Povinnost stavebního úřadu požadovat od stavebníka doplnění neúplné žádosti na druhou stranu nezakládá kompetenci stavebního úřadu k tomu, aby *ex offo* bez zákonné opory rozšiřoval předmět stavebního řízení nad rámec žádosti stavebníka a jakkoliv jej zavazoval k povinnostem týkajícím se dalších stavebních aspektů potenciálně šířeji souvisejících s navrženou stavbou (srov. přiměřeně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30, ze dne 26. 9. 2023, č. j. 6 As 167/2022-41, či ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38).

[19] Nejvyšší správní soud plně souhlasí s krajským soudem, že v posuzované věci právní úprava neukládá stavebníkovi povinnost, jíž se stěžovatel dovolává. Dotčená právní úprava nepodmiňuje povolení stavby vodního díla v podobě vodovodního řádu tím, že by snad takové dílo muselo být vedeno až na hranici všech zastavěných (či zastavitelných) pozemků v dotčeném katastrálním území. Podle § 94p odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zamítne žádost v řízení o vydání společného povolení [které lze vést i v případě vodovodního řádu v souladu s § 94j odst. 1 ve spojení s § 15 odst. 1 písm. d) stavebního zákona a s § 55 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon)] tehdy, není-li stavební záměr v souladu s požadavky uvedenými v § 94o téhož zákona. Ani stěžovatel přitom neoznačuje, jakým konkrétním požadavkům vyplývajícím z § 94o stavebního zákona záměr odporuje a v čem tento nesoulad spočívá. Ve společném řízení týkajícím se schválení záměru stavby vodovodu přitom nelze projednávat celkově problematiku zásobování vodou v příslušné lokalitě, či posuzovat ekonomické zájmy účastníků řízení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 4 As 174/2015-39: „*Ve stavebním řízení nejsou předmětem posuzování žádosti o stavební povolení otázky ekonomické výhodnosti či nevýhodnosti stavby pro stavebníka nebo jiné účastníky řízení.*“

[20] Co se týče požadavků vyplývajících z jiných právních předpisů, pak krajský soud správně konstatoval, že § 8 odst. 5 ZVK stanoví vlastníku vodovodu toliko povinnost umožnit připojení k danému vodovodu, pokud to umožňují jeho kapacitní a technické možnosti. Nutno dodat, že podle citovaného ustanovení hradí náklady na realizaci vodovodní přípojky na vodovod osoba, které je umožněno připojení a materiál na odbočení přípojek a uzávěr vodovodní přípojky hradí vlastník vodovodu. Nejvyšší správní soud k popsání právní úpravy již v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 As 387/2019-40, vyslovil, že požadavky vyplývající ze ZVK „*nelze interpretovat tak, že by obce musely vyhovět každému požadavku majitele nemovitosti v obci a přivést stoku k jeho nemovitosti, popř. vybudovat odbočku ke každé jeho nemovitosti. Takto právní úprava koncipována není.*“ V tam posuzované věci kasační soud přezkoumával rozsudek krajského soudu, který zrušil rozhodnutí ve věci stavebního povolení, podle něhož měla být provedena stavba stoky v menším rozsahu, než byla specifikována v předchozím územním rozhodnutí. Nejvyšší správní soud zdůraznil právě výše popsanou zásadu dispoziční a konstatoval, že ani v případě žádosti o vydání stavebního povolení navazujícího na územní rozhodnutí žadatel nutně nemusí žádat o vydání stavebního povolení pro celý záměr schválený v územním řízení. V takovém případě je však povinností stavebního úřadu posuzovat, zda projektová dokumentace odpovídá smyslu, funkci atp. záměru schváleného v územním řízení. V uvedeném případě

pokračování

kasační soud potvrdil zrušující rozsudek krajského soudu založený na tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkami, v nichž žalobkyně podrobně poukazovala právě na nefunkčnost (celého) systému odkanalizování v obci předvídaného v územním řízení i vzhledem k tomu, že projektová dokumentace vůbec neřešila možnost připojení nemovitostí v jejím vlastnictví.

[21] Na rozdíl od právě popsaného případu stěžovatel v nyní posuzované věci nejenže neuvádí jakékoliv technické důvody, pro které by neměl být vodovodní řad v důsledku plánované trasy jeho vedení funkční, ale ani nijak nerozporuje skutkový závěr správních orgánů a krajského soudu, že je stěžovateli plně zachována možnost připojit se ke schválené stavbě vodovodního řadu (tak, jak s tím počítá projektová dokumentace, viz výše). Stěžovatel tak nepřednesl žádné důvody, pro které by bylo možno vůbec jen usuzovat na nějaké rozpory schváleného záměru se zákonnými požadavky.

[22] Se stěžovatelem lze souhlasit, že připojení stavby na pozemku p. č. st. XC na vodovod bude s ohledem na vzdálenost objektu od ukončení vodovodu zřejmě náročnější než u vlastníků pozemků, které jsou vodovodu blíže, což je i případ stěžovatelem uváděného tzv. D. mlýna. Stavebník však opakovaně prezentoval plausibilní a v zásadě legitimní důvody, pro které se rozhodl vést vodovod ve stávající podobě. Lze odkázat na jeho vyjádření v odvolacím řízení ze dne 26. 5. 2022, v němž stavebník vysvětluje, že objekt na pozemku p. č. st. XC „je do projektu zakomponován. Bez ohledu na to, zda je to objekt k rekreaci nebo k trvalému bydlení. Navrtávka je pro tento objekt naplánovaná, viz projektová dokumentace. Hlavní řad do této oblasti nemůžeme zavádět z důvodu neekonomičnosti a hospodárnosti obce. Není zde plánovaná žádná jiná výstavba a zároveň to dotační titul nedovoluje a obec nemá prostředky, aby budovala k jedné nemovitosti řad. Zde se bude vždy jednat o přípojku.“

[23] Lze tedy uzavřít, že krajský soud nepochybil, pokud nezrušil žalobou napadené rozhodnutí ve věci schválení stavby vodovodu jen proto, že stavebník nenavrl jeho trasu až do bezprostřední blízkosti pozemku stěžovatele.

[24] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[26] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, přičemž neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu